

Eisikovits Dezső

Ez az ökör 1050 kiló volt, emlékszem, szegény apám mondta. A kép bal szélén apám, Eisikovits Dezső áll, a jobb szélén Teleki Samu, az apám üzlettársa, az ökör feje mögött egy alkalmazott. Miután apám feleségül vette anyámat, nagyapám apámat is bevette az üzletébe. Marhákat vásároltak, hizlaltak, és exportálták Bécsbe és Prágába -- volt egy megegyezésük, hogy mennyit kell hetente szállítani. Aztán történt egy krach úgy 1928-1930 körül. Ők egy bankkal dolgoztak, amit úgy hívtak, hogy Banca Mărmaros Blank. Mindig bankon keresztül dolgoztak, bankon keresztül fizettek, bankon keresztül inkasszáltak, bankból vették ki a pénzt, amivel a marhákat vásárolták. Ez a bank csődbe ment, és elúszott a vagyonnak nagy része. Ezután társult apám Teleki Samuval, aki a képen is látható, és folytatták a marhakereskedést. A pénznek a nagy részét Teleki fedezte, de apám volt a szakértő. Ez a Teleki valamikor Herskovits volt, aztán nem tudom, melyik Telekivel volt valami problémája, és azt mondta: 'Megállj, megmutatom magának, leszek én is Teleki!' És így lett ő is Teleki. Így hallottam én. Nagy földbirtokos volt. Arról volt híres, hogy nagy filantróp volt. Ünnepnapokon elsősorban az alkalmazottaknak húst -- disznóhúst --, lisztet, cukrot, olajat, zsírt készített elő, és aztán a város szegényeinek is adott. Három fia volt -- elvitték mind a hármat munkaszolgálatra Ukrajnába -- és három lánya. Az egyik fia, Teleki Jenő volt apám lelki jó barátja. Az ő fiát, aki nagyon-nagyon jó bőrgyógyász Râmnicu Vâlceán [város Romániában], a nagyapja után Samunak hívják, vele tartom a kapcsolatot én is. A marhákat rendszerint a szeszgyárak mellett tartották -- én is voltam Nagyiklódon, voltam Szamosújvárt, voltam Vasasszentgotthárdon, ahova elment apám, néha elvitt engem is --, mert ott volt bráha -- örölt kukorica, ami megmarad, miután kifőzik a szeszt --, azt adták a marháknak, nagyon hizlalt. Még melegen folyt be a jászlakba, a marhák szívesen ették. Minden marha felett volt egy nagydarab só fölakasztva, mert a marhák nyalták a sót, ették a bráhát, és természetesen akkor itták a vizet is. Annak idején koleszterin nem létezett [mint probléma]: minél nagyobb legyen, minél súlyosabb. És a szebb példányokat le is fényképezték.